

[Poul H. Møller]

læg til en mere seriøs forhandling om et troværdigt forsvarsforlig. Men tvivlen nager, og den uro inden for den socialdemokratiske folketingsgruppe vedrørende disse depoter, som åbenbart har givet anledning til hede debatter, giver bestemt anledning til yderligere bekymring.

Skal vi overhovedet have et forsvar? En opinionsundersøgelse for nylig viste et stort flertal herfor såvel som for fortsat medlemskab af NATO, men en anden undersøgelse, der gik på, om vi overhovedet ville kunne forsvare vort land i en krigssituation, viste, at kun et mindretal var overbevist om, at dette kunne lade sig gøre.

Forsvarskommandoens konsekvensberegninger viser klart, hvilke katastrofale følger nulløsningen i 1977 har haft og nu ikke mindre vil få ved en ny nulløsning, en styrkereduktion på ca. 35 pct., der bl. a. vil bevirke, at forsvaret af Sjælland og øerne i realiteten på forhånd må anses for håbløst. Disse realiteter tror jeg har været medvirkende årsag til, at vort folk er blevet modløst og ikke tror på et sådant svækket forsvars evne til at imødegå en eventuel angriber. At officerer og mandskab nok også er ved at tabe modet, kan vel ikke undre. De er jo blevet pålagt en opgave, men nægtes tilstrækkelige midler til at løse den. Som jeg nævnte før, skal ingen forvente, at vore allierede vil risikere deres styrker i et område, hvor arbejdsopgaven i forvejen er umuliggjort.

Der er fra regeringspartiet i den senere tid fremkommet mange videnskabelige forklaringer om, hvor effektivt vort forsvar i virkeligheden nu ville blive trods en nulløsning. Man bruger mange fine ord, taler om strukturændringer, effektivitet, og jeg ved ikke hvad, men alt det dækker kun over, at en nulløsning er en afgjort svækkelse af vort forsvar. Det svarer til, som jeg har sagt det ved andre lejligheder, at man bare kommer et par kopper vand mere på den sjat kaffebønner, der er på i forvejen, og så kommer der ud af det en gevaldig tynd kop te i stedet for.

Jeg må også i den forbindelse udtale min forundring over, at vor højt estimerede udenrigsminister har været stolt over smædenavnet »danmarkisering«, som han gratis har oversat med dette udtryk, at det betyder et land, der hellere vil hjælpe u-landene end bruge penge til oprustning. Ordet danmarksi-

sering er heldigvis ikke indført i vore ordbøger endnu, og jeg vil tillade mig at oversætte det lidt anderledes, idet jeg mener, at danmarkisering, som er et smædenavn, er givet os som dækning for et land, der nok vil forsvares, men ikke selv ønsker at yde noget til sit forsvar, og det er der bestemt ingen grund til at være stolt over.

Jeg er helt enig med udenrigsministeren i, at Øst-Vest-problemet er nøje knyttet sammen med Nord-Syd-problemet, altså industrilandene over for u-landene. Jeg glædede mig også meget over, at statsministeren i sin åbningstale antydede, at vi burde yde yderligere hjælp til u-landene ud over de af FN stipulerede 0,7 pct. af bruttonationalproduktet, som vi netop er nået op på. Men jeg mener bestemt ikke, at flere penge til u-landene kan retfærdiggøre, at vi så skal bruge mindre til vort forsvar. De sidste besparelser kunne jo i værste fald betyde, at det var den sidste hjælp til u-landene, vi fik mulighed for at yde.

Det er sagt gang på gang, og det skal bestemt også siges under debatten her i dag, at vi endnu er mange, der har oplevet en 9. april, vi er endnu mange, der har set en koncentrationslejr indefra, mange, som endnu bærer mærker på os efter de fem besættelsesår, og vi nærer bestemt ikke ønske om en gentagelse heraf hverken for os selv eller for vore børn eller børnebørn. Dette være sagt uden på nogen måde at ville være teatralisk. Vi skal i en krigssituation kunne støtte os til vore allierede, men hvis vi svigter vore forpligtelser inden for dette medlemskab, så kan det blive skæbnsvangert i en krigssituation.

FN kæmper fortvivlet for at opretholde dialogen mellem sine medlemslande, og den ene fredskonference afløser den anden, uden at man det sidste nedrustningsår er nået så forfærdelig mange skridt fremad. Alligevel bærer vel de fleste af os på håbet om en fredeligere verden, hvor dette tåbelige rustningskapløb kan standses, og så længe der forhandles, er der dog et håb, men de barske kendsgerninger har jo vist os klart, at en svækket forhandler, der under ulige vilkår sætter sig til forhandlingsbordet med den store bjørn i Øst, er på forhånd handicappet, og enhver svaghed vil blive udnyttet af modparten.

Kristeligt folkeparti mener derfor, at NATO og dermed også Danmark må have et